KENDELSE AFSAGT AF RETTENS PRÆSIDENT

15. juli 1994 *

I sag T-343/93 m.fl., der er anført i bilaget hertil,

Michael McCullough, Omagh (Det Forenede Kongerige), og de andre mælkeproducenter, hvis navn er anført i bilaget til denne kendelse, ved James O'Reilly, SC, og Barrister Philippa Watson for Solicitor Oliver Ryan-Purcell og med valgt adresse i Luxembourg hos Fyfe Business Centre, 29, rue Jean-Pierre Brasseur,

sagsøgere,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved juridisk konsulent Arthur Brautigam og Michel Bishop, Rådets Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, og med valgt adresse i Luxembourg hos direktør Bruno Eynard, Den Europæiske Investeringsbanks Direktorat for Juridiske Anliggender, 100, boulevard Konrad Adenauer,

og

* Processprog: engelsk.

Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber ved juridisk konsulent Dierk Booß og Christopher Docksey, Kommissionens Juridiske Tjeneste, som befuldmægtigede, bistået af advokat Hans-Jürgen Rabe, Hamburg, og med valgt adresse i Luxembourg hos Georgios Kremlis, Kommissionens Juridiske Tjeneste, Wagner-Centret, Kirchberg,

sagsøgte,

angående en påstand om erstatning i henhold til EØF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, for de tab, som sagsøgerne mener at have lidt som følge af anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13),

har

PRÆSIDENTEN FOR DE EUROPÆISKE FÆLLESSKABERS RET I FØRSTE INSTANS

afsagt følgende

Kendelse

1 Ved stævninger indleveret til Domstolens Justitskontor mellem den 21. og den 26. april 1993 har Michael McCullough og de andre sagsøgere, der er anført i bilaget til denne kendelse, i henhold til EØF-traktatens artikel 178 og artikel 215, stk. 2, anlagt sag mod Rådet og Kommissionen med påstand om erstatning for det tab, de mener at have lidt som følge af anvendelsen af Rådets forordning (EØF) nr. 857/84 af 31. marts 1984 om almindelige regler for anvendelsen af den i

artikel 5c i forordning (EØF) nr. 804/68 omhandlede afgift på mælk og mejeriprodukter (EFT L 90, s. 13), for så vidt forordningen ikke indeholder en bestemmelse om tildeling af en repræsentativ referencemængde til producenter, som i henhold til Rådets forordning (EØF) nr. 1078/77 af 17. maj 1977 om indførelse af en præmieordning for ikke-markedsføring af mælk og mejeriprodukter og for omstilling af malkekvægsbesætninger (EFT L 131, s. 1, herefter benævnt »forordning nr. 1078/77«) havde påtaget sig en forpligtelse til ikke at levere mælk i en afgrænset periode.

2 Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 23. april 1993 blev behandlingen af disse sager udsat til den 19. maj 1993. Ved afgørelse truffet af Domstolens præsident den 14. september 1993 blev behandlingen af sagerne udsat, indtil der er afsagt dom til endelig afgørelse af de forenede sager C-104/89 og C-37/90, Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen (dom af 19. maj 1992, Sml. I, s. 3061).

3 Ved kendelser af 27. september 1993 har Domstolen i henhold til artikel 47 i protokollen vedrørende EØF-statutten for Domstolen (herefter benævnt »statutten«) henvist sagerne til Retten, jf. artikel 3 i Rådets afgørelse 88/591/EKSF, EØF, Euratom af 24. oktober 1988 om oprettelse af De Europæiske Fællesskabers Ret i Første Instans (EFT L 319, s. 1), som ændret ved Rådets afgørelse 93/350/Euratom, EKSF, EØF af 8. juni 1993 (EFT L 144, s. 21).

4 Sagsøgerne er ligeledes parter i sag T-541/93, McCutcheon m.fl. mod Rådet, hvori der er nedlagt påstand om annullation af Rådets forordning (EØF) nr. 2187/93 af 22. juli 1993 om tilbud om erstatning til visse producenter af mælk og mejeriprodukter, som midlertidigt har været forhindret i at udøve deres virksomhed (EFT L 196, s. 6, herefter benævnt »forordning nr. 2187/93«). De var ligeledes parter i sag T-541/93 R, hvori de havde begæret udsættelse af gennemførelsen af den nævnte forordning. Denne begæring blev ved kendelse afsagt af Rettens præsident den 1. februar 1994 ikke taget til følge (sagerne T-278/93 R, T-555/93 R, T-280/93 R og T-541/93 R, Jones m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. II, s. 11).

5 Ved skrivelser indgået til Rettens Justitskontor den 24. februar 1994 har sagsøgerne meddelt, at de hæver de omhandlede sager.

I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 5, første punktum, pålægges det den part, som hæver sagen, at betale sagens omkostninger, såfremt den anden part har nedlagt påstand herom. I denne sag har sagsøgerne imidlertid anmodet Retten om at bestemme, at procesreglementets artikel 87, stk. 5, andet punktum, finder anvendelse, hvorefter en anden part skal betale sagens omkostninger, hvis dette findes berettiget som følge af denne parts forhold.

6 Ved dokument registreret på Rettens Justitskontor den 8. november 1993 har Det Forenede Kongerige fremsat begæring om intervention i de foreliggende sager til støtte for Rådets påstande. Da sagerne bør slettes af Rettens register som følge af sagsøgernes ophævelse af disse, findes det ufornødnet at tage stilling til begæringen om intervention.

7 Rådet og Kommissionen har i skriftlige indlæg, indgivet til Justitskontoret henholdsvis den 10. og den 11. maj 1994, modsat sig sagsøgernes anmodning om afgørelsen af sagsomkostningerne.

8 Sagsøgerne har til støtte for deres anmodning gjort tre hovedargumenter gældende.

For det første har de anført, at de sagsøgte institutioner må bære ansvaret for forøgelsen af antallet af retssager på mælkekvoteområdet, idet de i meddelelsen af 5. august 1992 (EFT C 198, s. 4) og i forordning nr. 2187/93 har indført en forældelsesfrist for producenter, der befinder sig i en tilsvarende situation som sagsøgerne. Efter deres opfattelse er konsekvensen heraf, at de fratages deres ret til erstatning for en del af de tab, de mener at have lidt.

For det andet har sagsøgerne gjort gældende, at Kommissionen, når den i forordning (EØF) nr. 2648/93 af 28. september 1993 om gennemførelsesbestemmelser til forordning (EØF) nr. 2187/93 (EFT L 243, s. 1, herefter benævnt »forordning nr. 2648/93«) har accepteret at betale et bestemt beløb som honorar til de advokater, som handlede for mælkeproducenterne før meddelelsen af 5. august 1992, også på samme måde bør betale de advokatomkostninger, der er påløbet efter den 5. august 1992, idet inddragelsen af advokater viste sig at være nødvendig for at forbedre producenternes situation.

For det tredje har sagsøgerne gjort gældende, at det følger af ovennævnte kendelse i sagerne Jones m.fl. mod Rådet og Kommissionen, navnlig dens grund 52, at såfremt de i hovedsagerne anfægtede bestemmelser i forordning nr. 2187/93 kendes ulovlige, lider de ikke skade derved, at de i mellemtiden har accepteret det tilbud om erstatning, der er indeholdt i forordningen. Grund 52 er en følge af den erklæring herom, som de sagsøgte institutioners befuldmægtigede fremsatte under høringen af parterne, og som er anført i kendelsens grund 51. Sagsøgerne har anført, at de nu på grundlag af den forøgede retssikkerhed, som for dem følger af kendelsen, kan hæve sagerne.

9 Rådet og Kommissionen har i deres skriftlige indlæg bestridt sagsøgernes anbringender.

For så vidt angår det første argument har de sagsøgte institutioner givet udtryk for, at sagsanlæggene var fuldstændig unødvendige efter meddelelsen af 5. august 1992 og de garantier, som Kommissionen har givet sagsøgerne. I meddelelsen forpligtede institutionerne sig til at finde en generel løsning på spørgsmålet om erstatning til alle berørte mælkeproducenter; samtidig forpligtede de sig også til ikke at gøre forældelse gældende over for disse producenter, for så vidt deres erstatningskrav ikke var forældet den 5. august 1992. Under disse omstændigheder, anfører insti-

tutionerne, vil producenterne ikke kunne lide skade ved, at de ikke har anlagt sag før offentliggørelsen af retsakten om gennemførelsesbestemmelserne til det almindelige tilbud om løsning af problemet om erstatning til mælkeproducenterne.

For så vidt angår de to andre argumenter har Rådet og Kommissionen anført, at det i den ovennævnte kendelse i sagerne Jones m.fl. mod Rådet og Kommissionen alene fastslås, at institutionerne skal træffe alle de foranstaltninger, der er nødvendige til opfyldelsen af en dom, afsagt af Retten eller Domstolen, hvorved forordning nr. 2187/93 i givet fald annulleres på grund af urigtig anvendelse af statuttens forældelsesregler. Kendelsen berettiger på ingen måde, at de berørte mælkeproducenter hver har indgivet et erstatningssøgsmål efter den 5. august 1992. Det tilbud, der er indeholdt i forordning nr. 2648/93, om at betale advokatomkostninger er bundet til en accept af tilbuddet om erstatning, hvis enkeltheder er fastlagt i forordning nr. 2187/93, og kan således ikke finde anvendelse uden for denne sammenhæng.

10 Hertil bemærkes indledningsvis, at der med meddelelsen af 5. august 1992 fra Rådet og Kommissionen, således som det fremgår af dens ordlyd og indholdet af det forklarende memorandum til Rådets og Kommissionens meddelelse til producenterne af mælk og mejeriprodukter (dokument SEK(90) 1480 endelig udg.), forfølges to formål. På den ene side ville institutionerne bekendtgøre deres hensigt om at træffe generelle foranstaltninger til opfyldelse af Domstolens dom af 19. maj 1992 (forenede sager C-104/89 og C-37/90, Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen, Sml. I, s. 3061), hvorved Fællesskabets ansvar uden for kontraktforhold er fastslået i forhold til de mælkeproducenter, der som følge af deres deltagelse i ikke-markedsføringsordningen for mælk i henhold til forordning nr. 1078/77 ikke fik tildelt en referencemængde til produktionen af mælk. På den anden side ønskede institutionerne at give de berørte mælkeproducenter garanti for, at de ikke ville blive mødt med en forældelsesindsigelse frem til bekendtgørelsen af alminde-

lige erstatningsforanstaltninger, såfremt forældelsesfristen ikke allerede var udløbet på meddelelsens dato eller et tidligere tidspunkt, hvor producenterne havde fremsat deres erstatningskrav over for institutionerne.

Kommissionen har bekræftet denne holdning under en brevveksling med sagsøgerne efter offentliggørelsen af meddelelsen.

11 På baggrund af de garantier, som institutionerne har givet, navnlig i ovennævnte meddelelse, må det konstateres, at de pågældende producenter ikke havde grund til at anlægge sag i perioden mellem offentliggørelsen af meddelelsen og offentliggørelsen af forordning nr. 2187/93 for at undgå, at deres erstatningskrav blev mødt med en indsigelse om forældelse.

12 Dette resultat ændres ikke af den omstændighed, at forordning nr. 2648/93 blev offentliggjort efter udløbet af den nævnte periode, idet forordningens artikel 2 kun foreskriver betaling af advokatomkostninger, der er påløbet før den 5. august 1992. Resultatet ændres heller ikke af kendelsen i ovennævnte sager, Jones m.fl. mod Rådet og Kommissionen, der blev afsagt i sammenhæng med forordning nr. 2187/93, som kun gennemførte meddelelsen af 5. august 1992 (jf. ovenfor, grund 9). Denne kendelse kan derfor ikke i forbindelse med erstatningssøgsmål, der er indgivet efter den 5. august 1992 og før offentliggørelsen af forordning nr. 2187/93, danne grundlag for, at de sagsøgte institutioner i henhold til artikel 87, stk. 5, andet punktum, pålægges at betale sagsøgernes omkostninger.

13 Det vil imidlertid heller ikke være berettiget at pålægge sagsøgerne de sagsøgte institutioners omkostninger, idet deres handlemåde har ført til retssagerne om mælkekvoterne, hvilket Domstolen allerede har fastslået, senest i ovennævnte dom i sagen Mulder m.fl. mod Rådet og Kommissionen.

14 Det er derfor under disse omstændigheder rimeligt, at hver part pålægges at betale sine egne omkostninger.

15 I henhold til procesreglementets artikel 87, stk. 6, er Retten frit stillet i sin afgørelse om sagens omkostninger, såfremt det er ufornødent at træffe afgørelse om sagens genstand. Da det er ufornødent at tage stilling til Det Forenede Kongeriges begæring om intervention, finder Retten, at Det Forenede Kongerige bør betale sine egne omkostninger.

Af disse grunde

bestemmer

RETTENS PRÆSIDENT

1) Sagerne slettes af Rettens register.

2) Hver part bærer sine egne omkostninger.

3) Det er ufornødent at tage stilling til Det Forenede Kongeriges begæring om intervention.

4) Det Forenede Kongerige bærer sine egne omkostninger.

Således bestemt i Luxembourg, den 15. juli 1994.

H. Jung — Justitssekretær

J. L. Cruz Vilaça — Præsident